

Eén is genoeg

Preek over Matteüs 25:45

Te lezen: Matteüs 25:31-46
28 april 2002

Geniet u hier op zondagmorgen ook zo van een volle zaal? Dat is toch prachtig: zoveel mensen bij elkaar die in God geloven of iets van God zoeken. Prachtig: als er stoelen bij gezet moeten worden; als degene die de dienst leidt tegen late binnenkomers zegt: Hier voor aan zijn nog net twee plaatsen voor u vrij. In een tijd van ontkerkelijking gebeurt dit toch ook nog. En uitgerekend in onze gemeente. Prijs God! Veel mensen. Steeds meer mensen. Nieuwe gezichten. Grote getallen. Het heeft iets dat heel mooi en feestelijk is. Grote aantallen mensen zijn mooi. Als je met elkaar een zaal vult. Als je samen zingt. Dan kun je je opgenomen voelen en gedragen weten door een gemeenschap. Dat zijn rijke ervaringen. Grote aantallen mensen in de kerk zijn mooi. Tot al die mensen een gezicht krijgen. Dan kunnen die grote aantallen je gaan benauwen. Als mensen een gezicht krijgen, ga je je verantwoordelijk voelen. Dan kun je het Spaans benauwd krijgen van grote getallen.

Als mensen een gezicht krijgen .... En ogen die je aankijken ... Vragend en voor je gevoel soms verwijtend. En het schiet door je heen: ik moet nodig contact opnemen met zr. Pietersen. Sinds het overlijden van haar man heb ik maar één keer iets van me laten horen. Als mensen een gezicht krijgen. En ogen die langs je wegstroemen. Omdat ze niet aangesproken willen worden. Een echtpaar met huwelijksproblemen. Dat hoopt dat niemand ongemakkelijke vragen zal stellen. Maar je scheidt het van hun gezicht dat er iets aan de hand is. Als ze stilletjes, bijna stiekem, zijn weg geslipt, zie je die gezichten nog. En je voelt je schuldig. Je hebt niets ondernomen. Als mensen een gezicht krijgen. Nieuwe gezichten. Weet jij wie die nieuwe mensen zijn? Welke? Dat stel daar; hij met die blauwe trui: O die komen al een aantal weken Dan moeten we toch nodig eens kennis met hen maken. Maar zo zijn er zoveel! Soms den ik: Er is geen beginnen meer aan!

Als mensen een gezicht krijgen kunnen grote getallen gaan benauwen. Ik weet dat sommige mensen het in deze zaal na anderhalf uur benauwd krijgen. Als de dienst voorbij is. Als het koffie drinken begint. Als iedereen van zijn stoel opstaat en begint te lopen. Dan wordt die fijne volle zaal een golf van mensen, van gezichten die over je heen spoelt en lang je wegstroomt. Al die gezichten. Al die levensgeschiedenissen. Waarvan je weet. Waarvan je een vermoeden hebt. Al die verhalen. Al die nood. Lichamelijk. Emotioneel. Relationeel. Psychisch. Geestelijk. Dan benauwen grote getallen. Ze verlammen. Ze frustreren. Je gaat je schuldig voelen. Je zou eigenlijk Jan moeten aanspreken, Els de hand op de schouder leggen, een afspraak moeten maken met de oude zuster Jansen, enz., enz.

Wat is de oplossing? Bidden dat er minder mensen komen? Dat is een vreemd gebed, tenzij je er bij bidt dat veel zoekende mensen in een andere gemeente een plek vinden om God te ontmoeten. Maar dan nog .... Als we het met elkaar als een zegen van God ervaren dat hier veel mensen komen, dan moet er ook een manier zijn om met die grote getallen om te gaan als die mensen een gezicht krijgen, met ogen die je aankijken. De oplossing voor het probleem van de verlamme werking die kan uitgaan van grote getallen die een gezicht krijgen met ogen die je aankijken. Jezus

zegt: 'Wat je aan één mens doet die hulp nodig heeft, dat doe je aan mij. En dat heeft eeuwigheidswaarde. En dan is één genoeg'. Al die gezichten. Al die ogen. Al die levens. Al die geschiedenissen. Jezus zegt: Zak niet weg in die zee van grote getallen. Eén is genoeg.

We lezen uit het Matteüsevangelie een toespraak van Jezus waarin het om onvoorstelbaar grote zaken gaat. Duizelingwekkend zo groot. Jezus vertelt dat Hij aan het eind der tijden opnieuw op aarde zal komen, ditmaal om de puntjes op de i te zetten van ieders leven, om het laatste en beslissende woord te spreken over de geschiedenis van mensen en volkeren, om zo de geschiedenis te laten overgaan in de eeuwigheid. Dat is een onvoorstelbaar grote zaak. Als de tijd, en alles wat daar in is gebeurd, de grens overgaat naar de eeuwigheid! Daarin gaat het ook om grote getallen.

Grote getallen. We lezen: 'Alle volken zullen voor Christus verzameld worden'. Alle volkeren van de aarde uit alle eeuwen van de geschiedenis ... Mensen. Wat een mensen! En al die mensen zijn geen grijze massa. De getallen krijgen een gezicht. En ogen die hulp vragen. Die mensen met een gezicht en met hulp vragende ogen worden de dragers van het criterium dat beslist over de grenspassage van tijd naar eeuwigheid. Jezus duidt het aan met de woorden 'de minste van mijn broeders'. Zij belichamen het criterium, de norm voor de ingang in de eeuwigheid. Wat zijn dat voor mensen? Jezus voert ze ten tonele:

- de mensen die honger en dorst lijden,
- de vreemdelingen, de mensen die geen dak boven hun hoofd hebben,
- de mensen die geen kleren hebben om aan te trekken,
- de zieken, thuis en in ziekenhuizen en verpleegthuizen,
- de gevangenen.

Zij belichamen het criterium voor de ingang in de eeuwigheid. Hoe je met hen omgaat in de tijd, beslist over je eeuwigheid. Je ziet hun gezichten. Je voelt hun ogen op je gericht. En je voelt je hopeloos te kort schieten en schuldig.

Wanneer Christus de puntjes op de i zet van levensgeschiedenissen, wanneer Hij het laatste en beslissende woord spreekt, dan zegt Hij tegen sommigen:

'Komt, gij gezegenden van mijn Vader,
beërft het Koninkrijk ... Want Ik heb
honger geleden en gij hebt Mij te eten
gegeven, Ik heb dorst geleden en gij
hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben
een vreemdeling geweest en gij hebt
Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht;
Ik ben in de gevangenis geweest
en gij hebt Mij bezocht'.

Degenen die met dit argument worden uitgenodigd Gods Koninkrijk binnen te gaan protesteren. Ze zeggen: met permissie Heer, maar zó kennen wij U niet. U hongerig, dorstig een dakloze, ziek, naakt? Zo zijn we U nooit tegengekomen! Dan zegt Jezus: 'Mensen die geen eten en drinken hebben, de daklozen, de naakten, de zieken, de gevangenen, zijn mijn broeders. En het goede dat je aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, heb je aan mij gedaan'.

‘Aan één van deze mijn minste broeders ...’ Eén ... Die gigantische kwestie van tijd en eeuwigheid, van alle problemen die in de tijd, in de geschiedenis spelen, van alle volkeren, van allen die honger en dorst lijden, die ziek zijn, die slachtoffer zijn, die getraumatiseerd zijn, ... Als het gaat om uw verantwoordelijkheid zegt Jezus: ‘Wat je aan één van deze mijn minste broeders doet, doe je aan Mij’. Aan één ... Dat is genoeg. Als het om de eeuwigheid gaat is één genoeg. ‘Kom, beërf het Koninkrijk. Ga het binnen’.

Alle nood, alle leed die in de wereld is: het kan je verlammen. Als je het allemaal naar je toe trekt word je depressief. Je kunt er ook apathisch van worden. Alle nood die er in een gemeente als de onze onder mensen is. Er is geen mens, geen lid, ook een voorganger niet, die alle nood kan lenigen. Dat kan alleen Jezus. Dat doet Hij ook. Dat heeft Hij gedaan om zich één te maken, te identificeren met allen die nood lijden. Jezus zegt ‘Ik heb dorst geleden’. Aan het kruis waren één van zijn laatste woorden: ‘Mij dorst’. En daarin maakte Hij zich één met allen die dorst lijden. Jezus zegt: ‘Ik ben naakt geweest’. Naakt hing Hij aan het kruis, terwijl de soldaten zijn kleding verdubbelden. En daarin droeg Hij alle naaktheid van mensen. Jezus zegt: ‘Ik ben een vreemdeling geweest’. Volgens zijn eigen woorden ‘de vogels hebben nesten en de vossen holen maar Ik heb geen plaats om mijn hoofd neer te leggen’. Daarin maakte Hij zich één met allen die geen thuis hebben.

In zijn kruislijden droeg Jezus alle nood van alle mensen. Hij vereenzelvigde er zich mee. Hij droeg het door de dood heen naar de opstanding, het nieuwe, geheelde, genezen, eeuwige leven binnen. Dat is Jezus’ taak. Gigantisch. Goddelijk. Uw en mijn taak is naar mensenmaat gemeten. Het gaat om één mens. Zoals Jezus zegt: ‘In zoverre je dit aan één van deze mijn minste broeders doet, doe je het aan Mij’.

Eén is voldoende. Ik nodig u uit om dit meteen deze ochtend te concretiseren. Laat u na deze dienst bij het koffiedrinken niet overspoelen door 250 of 300 gezichten. Kies er één uit en zoek daarmee contact. Dat is voor vanmorgen genoeg voor de eeuwigheid. Eén is voldoende. Eén bejaarde. Eén zieke. Eén gezin met problemen. Eén is voldoende voor de eeuwigheid. ‘Voor zover je dit aan één van deze mijn minste broeders of zusters hebt gedaan, heb je dit aan Mij gedaan’.

